

Striegl István (Bajai Német Gimnázium)

Az 56-os forradalom és a megtorlás nehéz hónapjai után, az 1957 szeptemberi évnyitóra szorongva léptem át a III. Béla Gimnázium küszöbét. Az un. német tagozatosok - (a "désék" vagy a "svábok"... ) az udvar szélén gyülekeztek. Az első német tagozatos osztály előző évben indult, mindössze 16 tanulóval. Mi a 2. eresztés már több mint 40-en voltunk, enyhe többségben a lányok, ami itt feltűnő volt, u.is a Bélába csak fiúkat vettek fel. Furcsa volt, hogy a több száz diák hangos zsvivaj helyett, inkább halk beszélgetéssel várta a tantestület "bevonulását". Innen-onnan hallatszott, a forradalom után ki disszidált, kit csuktak le ill. melyik tanárt "küldték" el ... Az ünnepély után, bementünk a tantermünkbe, és izgatottan vártuk az osztályfőnökünket: Kiefer Ferencet, aki szintén "újonc" volt. Már hallottuk hogy matematikát, fizikát és kémiát fog tanítani, de állítólag nagyon rendes... Mikor belépett feltűnt az eleganciája és a mosolya, ami a 4 év alatt állandóan jellemezte. Németül köszöntött bennünket, majd bemutatkozott és néhány vigasztaló mondat után, magyarul folytatta. Megérezte, hogy mi környékbeli sváb gyerekek, nem nagyon értjük az irodalmi német nyelvet. Ismertette, mely tárgyak mennek németül, illetve mely tárgyakhoz még nincs németül tudó tanár. (Bezzeg az orosz tanárunk tudott németül...!) Ezután kikérdezett bennünket, ki honnan jött, mennyire tud németül. Kiderült mindenki csak a helyi nyelvjárást beszéli, az meg akár falunként is eltérő volt, úgy hogy pl a nádudvariak alig értették meg a hajósiakat . A Tanár úr megvigasztalt bennünket, ő tud svábul is és nem kell már az első órák után kétségbeesni... Az első hónapok nagyon nehezen mentek, mert több tárgyat az akkori Kelet Németországból, az NDK-ból érkezett tankönyvekből tanultuk. Nagy segítség volt hogy a Tanár úr néhány hónap alatt jól használható jegyzeteket készített és a történelem könyvünket is lefordította. Sokat segített, hogy túltegyük magunkat a kezdeti nehézségeken, pedig mint kiderült, ő is tanul még, az egyetemen levelezőn végzi a német és az angol szakot, sőt később francia nyelvből is diplomázott. A legszebb emlékeink mégis az évenkénti kirándulások voltak. Ezek a 7 napos osztálykirándulások nagyon emlékeztetéseket voltak. Mindig más tájegységet "hódítottunk" meg és nem csak túráztunk, de a legtöbb műemléket, nevezetességet megnéztük.és a színházlátogatás sem maradhatott ki. A Tanár úr nagy komolyzene rajongó volt, vasárnap délutánonként meghívott bennünket a lakására lemezhallgatásra. Már harmadikosok voltunk, amikor híre ment, hogy Budapestre "csábítják"... de végül még is végigvitt bennünket. Sajnos a nyelvi nehézségek miatt már csak 25-en érettségiztünk, viszont 19-en továbbtanultunk és talán a Tanár úr hatására 15-en pedagógusok lettünk. Az érettségi bankett után még 4 napot egy eldugott mecseki turistaházban töltöttünk, és ezzel ért véget a 4 éves intenzív kapcsolatunk.. Érettségi után is megmaradt a jó viszony, a szokásos 5 évenkénti találkozókon mindig megjelent az Osztályfőnök is és örömmel hallottunk gyors tudományos karrierjéről. Sokat mesélt tudományos munkásságáról, külföldi élményeiről, hisz egyetemi tanárként számos külföldi egyetemen tanított és bár tudtuk, hogy az akkor még kevésbé ismert matematikai nyelvészeti elismert tudósa lett, nem nagyon értettük ez mit jelent, legfeljebb annyit, hogy hozzájárult a számítástechnika, a programozás rohamos fejlődésének ill. elterjedésének.

Halála előtt 2 hónappal beszéltem vele telefonon, örömmel újságolta, hogy a korábbi szívproblémái a műtétje után sokat javult, újból dolgozik. Emlékeztettem, a 60. érettségi találkozónkat május 24-ére Pünkösdi hétfőre, a 90. születésnapjára tervezzük, mert a még élő 18 öregdiák szeretné őt méltóan köszönteni! Sajnos a Sors közbeszólt, de -bizton állíthatom- nem csak mi, de valamennyi bajai tanítványa mindig szeretettel fog rá emlékezni.